

Bronislava Černiauskiene
Literatų klubas „Užuovėja“

Keli kūriniai apie žmogų ir paukštį

Paukštelis
Novelė

Pro užuolaidas į kambarį skverbiasi aušra. Aš jau nebemiegu, bet keltis dar nesinori, vartausi lovoje. Reikėtų praverti langą ir įsileisti kambarėlin pavasariško gaivaus oro. Sodelyje žydi obelys, slyvos.

Kasmet pavasarį, dienos auštant, praverdavau langą pasiklausti paukštelio čiulbėjimo. Prie kelio augo senas uosialapis klevas išpuvusi kamieniu. Jame turėdavo lizdelį paukščiukas. Ankstyvą rytą jis labai gražiai čiulbėdavo. Gal tai buvo devynbalsė? Nelabai atpažįstu paukštelius pagal jų balsą, išskyrus varnėnus ir lakštingalas... Man taip būdavo gera klausytis jo balselio, tos įmantrios melodijos. Nejungdavau radijo, per žiemą prisiklausau, o čia bundančios gamtos garsai, pavasaris...

Bet šįryt nesiryžtu praverti lango. Sūnus, pertvarkydamas sodybą, išrovė prie kelio augusius uosialapius klevus – jie buvo kreivi, neišvaizdūs. Išrovė ir tą seną stuobrij, kuriame taip gražiai čiulbėdavo paukštelis. Kam dabar keltis ir praverti langą, vis vien nebegirdėsiu jo... Kur jis šiomet čiulba savo giesmelę, kas jo klausosi?

Plastikiniai langai silpnai praleidžia išorinius garsus. Tylu lyg kape. Sūnaus šeima tebemiega. Nesigirdi jų žingsnių. Ne, vis dėlto gana voliotis lovoje... Praveriu langą. Pasiklausysiu bent žvirblių čirškėjimo, pasigrožėsiu auštančiu rytu. Šoku iš lovos ir plačiai atveriu langą.

O, stebukle! Mano numylėtas, pasiilgtas paukštelis kad čiulba, kad čiulba!.. Nutūpęs į mano kadais sodintas slyvas.

Sveikinu jį! Širdy taip džiugu, taip lengva...

Nepasiduok
Miniatiūra

Skrenda paukštis. Sunku mojuoti sparnais prieš nirštantį vėją. Sparnai ilsti. „Nepasiduok! – plaka širdis. Nors vėtra kaukia, blaško paukštį, bet sparnai neša – po centimetrą, bet vis į priekį, vis pirmyn. Dar, dar ir paukštis išsiverš iš juodo pragaištingo audros debesio...

Ir tu, žmogau, privalai taip veržtis iš juodo nevilties debesio. Nepasiduok!

Išskrenda gandrai

Laukuos jau šaltos rasos krinta,
Ruduo tau širdj gelia.
Nutūpki dar į lizdą gimtą
Prieš ilgą, ilgą kelią.

Įtūžę bangos daužo krantą

Ir skaudūs vējo gūšiai, –
Iveys tavi sparnai Atlantā?
Svetur ar nepražūsi?

Pamok sparnu laukams gimtines.
Sudie! Ar tu sugrīši?
Skaudus atodūsis krūtinēj:
Ar bepasimatysim?

***

Ateis pavasaris,
Sugrīš vēl paukščiāi
Ir suks lizdus.
Ir ant žolēs žibēs
Rasos pakibus ašara.
Laukais vēl klaidžios
Véjas neramus.
Tik nebegrīš
Jau mano vasara –
Man jos
Taip geliančiāi ilgu.
Bet atgalia ranka
Gēlos nubraukiu ašarā
Ir vēl aš gyvenu.